Tomas Tranströmer

C-DUR

När han kom ner på gatan efter kärleksmötet
virvlade snö i luften.
Vintern hadde kommit
medan de låg hos varann.
Natten lyste vit.
Han gick fort av glädje.
Hela staden sluttade.
Förbipasserande leenden –
alla log bakom uppfällda kragar.
Det var fritt!
Och alla frågetecken började sjunga om Guds tillvaro.
Så tyckte han.

En musik gjorde sig lös
och gick i yrande snö
med långa steg.
Allting på vandring mot ton C.
En darrande kompass riktad mot C.
En timme ovanför plågorna.
Det var lätt!
Alla log bakom uppfällda kragar.

> (Een man komt na het liefdesspel op straat en daar blijkt het te zijn gaan sneeuwen. De stad is wit, de mensen glimlachen achter hun opgestoken kragen. Van binnen welt er een C-grootakoord op in zijn borst van blijdschap.)

Från mars –79

Trött på alla som kommer med ord, ord men inget språk
for jag till den snötäckta ön.
Det vilda har inga ord.
De oskrivna sidorna breder ut sig åt alla håll!
Jag stöter på spåren av rådjursklövar i snön.
Språk men inga ord.

> (Vermoeiend: mensen die woorden uitspreken, maar niet echt taal; wat een genot als je dan een maagdelijke sneeuwvlakte voor je ziet met daarin enkel en de hoefsporen van een rendier: taal, maar geen woorden.)